

Ahoj,

volám sa Karol. Som čarodejník. Cítim sa pri sile, veď mám niečo cez štyridsať.

Bol som pozvaný do blízkej budúcnosti(veď čože je to tristo rokov, že?), na stretnutie čarodejníkov, mágov a strigôňov z celého časopriestoru. Niekde do roku 2046. Pohodička. Pár malých kúzeliak mi stačilo, aby som sa zbalil. Nič veľkého. Pár paličiek, nejaké ingrediencie a samozrejme, môj krásny starý klobúk po prapraprapradedkovi. Snáď ho tam stretnem. Ten večný mrzút mal vraj vždy dobré nápady. Hej, aj nejaký druhý, ešte nový, viete, časové paradoxy doteraz nik nepreskúmal, a hádať sa so svojim prapredkom sa mi nechcelo.

Vyšiel som pred svoj dom. Bol tak čarami zaplátaný, že už asi ani neexistoval. Zmenšil som si ho do batožiny. Určite moji príbuzní budú chcieť vidieť ako vyzerá ich dom v mojej súčasnosti. Tí z minulosti ako bude vyzeráť, tí z budúcnosti ako vyzeral kedysi.

Zakrúžil som paličkou nad hlavou. Otvoril sa vír nad mojím klobúkom. Hopla. Asi moc nízko a vietor mi klobúk strhol preč. Natiahol som ruku. Au. Niečo ma poštipalo. Celá batožina je v háji. Keď sa vrátim, tak ten krík spálím do tla. Batožine sa nestane nič, tá ma predsa magický štít.

"Pozdravujem vás bratia!"

Všetci zhíkli. Wau. Prečo taký obdiv? Tak som im zakýval.

"Karol, ty slepých jeden, tú tortu si nevidel?" upozornil ma jeden z príbuzných.

Hups. Stál som na torte a vrchné poschodie s päťdesiatimi sviečkami, ktoré vytváralo nejaký obrázok sa na mne vynímalo ako kráľovská koruna. Luskol som prstami.

'Pardon', chcel som vykriknúť. Miesto toho, aby som sa ja zbavil toho moderného klobúku, tak nad hlavou každého sa objavila jedna sviečka. Áno, sme veľká rodina.

Rýchlo som vytiahol paličku. Tram-ta-ra-ra. Vraj ten obrázok sa volá hologram. Tie sviečky volali zase kamery. Čo už. Doba sa mení.

"Čau!" pozdravila ma krásna čarodejnica slečna.

Vysoká ako ja, habit po kolená, krásne vyholené nohy, ústa červené ako maliny a účes? Ten bol fan-fan-fantastický. Potešil som sa, nevedel som, že aj nejaká moja dcéra sa rozhodla venovať tomuto krásnemu umeniu.

"Volám sa," pokračovala slečna, "Peter a som tvoj prapravnuk z dvadsiateho prvého storočia.

'Mňa šľahne, toto že je muž?' keby nebol môj potomok, tak mu jednu vypálím, že tri storočia by ešte cítil to zaucho.

"Ja som Karol. Čo v dvadsiatom prvom storočí muži transmutovali na ženy?"

"Ale dedo, toto je kuuuuul!"

"Hovorí sa kôl, čo vás všetkých zčechizovali?"

"Dedo, dedo," pokrútil hlavou Peter. "Pod', radšej ti ukážem izbu."

Išli sme teda. Dlhokánska chodba, všelijaké rôzne izby. Zlatá chatrč.

'Že som ju ja, blázon, bol lenivý zodvihnúť z toho kriaku.'

Moja chatrč bola ideálne usporiadaná, najprv spáľna, potom kúpeľna a potom ostatné menej dôležité izby. Akurát sme došli do mojej izbičky. To sa tu všetci v tej budúcnosti pominuli? Moja chatrčová spáľna bola aspoň trikrát taká väčšia. A nebola tak stroho vybavená. Čo títo ľudia nepoužívajú skrine? Prečo pri stole nie je stolička? A posteľ? Zlatý skarabeus, to je katafalk a nie posteľ! Rovná doska, pri hlave mierne vyklonená. Kde sú periny? Rýchlo som vyčaroval tri vankúše a jednu perinu prevyšujúcu tie tri vankúše.

Peter sa chytil za hlavu.

"Si ako zo stredoveku!"

"Nie, ja som už z novoveku, zo sedemnásteho storočia."

"Si nmoderný. Tu je tak teplo, že nepotrбуješ byť prikrytý. A ty nevieš, že spaním na vankúšoch sa kriví chrbtica?"

Vypúlil som oči.

'Chlapče, či čo si to vlastne, si normálny?' preletela mi myšlienka hlavou ako guľka z muškety, keď som sa z nej učil strieľať na vojne. Ešte doteraz mám jazvy na tých miestach.

Vytiahol som paličku, že si tu dočarujem nočník. To zas vypúlil oči Peter.

"Ach, vy stredovekí mágovia! Ukáž dedo!" Peter mi vytrhol prútik.

"Hej! To bola palička po mojom prapraprapradedovi!"

Peter paličku zlomil. Pozvoľna ju šibol do nejakej skrinky. Rýchlo som šmaril ruku tiež do toho otvoru. Ale kde je palička?

"Ako ste nmoderné všetci žili. Pozri!" Peter ukázal malíček. Až teraz som si všimol, že jeho necht pretŕčal asi o pol centimetra nad ostatné.

"Hm, ty si múdry. To mi potrvá aj polroka, než mi tak narastie!"

Peter namieril svojim krásne nalakovaným nechtom na môj. Ale prečo nešiel z neho paprsok? Čo má ten necht pokazený? Ako ja budem teraz čarovať?

Než som stihol dolamentovať, tak aj ten môj necht sa jemnulinko predĺžil. To sú mi teda novoty.

"Čus!" Peter sa odšuchotal preč.

Jeho šťastie. Paskuda jedna. Starému dedovi bude takto rozkazovať? Aspoň jeho vôňa sladká ako letné ovocie osladila môj preplnený frňák. Ach, aspoň tu voňavku si mohol dať pánsku. Plnú alkoholu a korenia!

"Hapčí!" nemôžem mať také živé predstavy. "Toto je teda divná doba."

Hodil som šípku do perín. Luskol som prstami, aby sa na pár hodín zastavil čas. Fajn. Môžem si hajuškať, koľko sa mi chce, nič mi teraz neutečie. Ale čo sa to tam mihlo? A prečo sa to mihlo, keď má byť všetko zmrazené? Svetlo zamihotalo. Hrdelný smiech naplnil moje vystrašené uška. Ruky sa mi tak triasli, že som nechtom nedokázal poriadne ukázať na svietidlo. Šnúrka žiadna. V dvadsiatom storočí mali na stenách gombíky. Ale spod periny ma teraz nikto nedostane. Perinu som mal natiahnutú až pod nos. A dva vankúše na hlave. Očami som pomaly hýbal, doľava, doprava, doľava, doprava, doľava.

"Á!" tieňova ruka sa za mnou nadrapila.

Uvedomil som sa až na chodbe, kde všetci boli zmrazení. Nevedel som, či nanovo spustiť čas. Bol som vo vo svojom obľúbenom odeve - bielej nočnej košeli s krásne dlhou čapicou s brmbolcom. Do izby nemôžem. Takže asi rozmrazím čas.

Čáry-mary-fuk!

"Á!" začali kričať ľudia. Ach, ja trdlo. Neuvedomil som si, že to bude vyzeráť, akoby som sa náhle zjavil. A Peter by povedal, že ako mátoha zo stredoveku. Došľaka, to mi musí vysvetliť!

"Počúvaj, ty zoženštelý chlap! Vieš mi vysvetliť, čo sa tu deje?" privolal som si ho kúzlom.

"Hej dedko, netras sa jak vibrujúci mobilný komunikátor!"

"Mobilný vibrátor? Hetsenčigit, rozprávaj po slovensky, lebo ti už jednu utnem!"

"Pohodička, dedulo! Len si ma nemusel odčarovať. Mohol si mi zavolať na mobil."

"Daj mi pokoj s týmto hrozným svetom! Chcel som si ísť ľahnúť, tak som zastavil čas..."

"To už vedeli dvesto rokov pred tebou!"

"Neskáč mi do reči, ty papľuha! Problém je ten, že žiadne teplo mi nebolo. Zmrzli mi i myšlienky, nieto krv!"

"Nemáš tak silno čarovať."

"Prestaň vtipkovať. Všetko to nebolo od zmrazenia času. Ale od toho pekelného smiechu, a ruky čo ma chcela skántriť."

Petrove oči sa premenili na dve golfové loptičky. Jazyk sa mu vyroloval sťa nejaký červený koberec.

"Neblázni dedo. Je tu kongres o strašení. Možno sa niekdo predváždal!"

"Už začal? Moje nervy! Tak som sa tešil na to hrôzostrašné otvorenie!"

"No už pred... pred... nie! Ešte len začne. O hodinu!"

Už chcel odniesť svoje kosti kdesi inde, keď sa ako nálet jastraba zniesol krik.

"Čo sa deje?"

Peter len pokrčil plecami. Ukázal nechtom na mňa a na seba. Blik. Ocitli sme v niekoho izbe. Bola tak preplnená, že sme sa museli vznášať. Čarodejník, asi zo šestnásteho storočia, lebo oblek mal veľmi podobný tomu môjmu, ležal na posteli s perinou, cez ktorú presvitala krv.

"Chcel si ísť zrdiemnuť bez straty času. Videl som, ako luskol prstami, keď zrazu sa na jeho perine objavila červená škvrna," jeden zo svedkov objasňoval situáciu.

"Pche," zasyčal som, "určite to je len súčasť témy kongresu. Snáď sa nás snaží len vystrašiť, máme predsa kongres o strašení."

Malíčkom som ho zodvihol. Jeho tvár bola vystrašená, akoby uvidel oživlú múmiu. Na diaľku som ním zatriasol.

"Prestaň, dedo," môj vyfintný prapravnuk ma šťuchal pod rebrá.

"Neštekli ma, spadne mi!"

"Ale on je fakt mŕtvy!"

Telo žuchlo do postele. Ja so sa opäť stal stredobom pozornosti. Pokrčil som ramenami. Aka-fuka. Už ma hned nebolo. Aká hanba, zmaril som všetky dôkazy. Ešteže ma moje prapravnúča nenasledovalo. Mrzelo ma to. Mal by som tú záhadu vyriešiť. Ako náhradu, že som to zbabral. Ale ako a kde začnem?

Dunivé zvonenie a kvílivá hudba naznačovali, že sa kongres začína. Hurá. Rýchlo som sa ponáhlal do sály. Za chrbtom sa mi ozval rehot. Rehot, ktorý naháňal strach. Po chrbte mi prebehol mráz. Patrí to ku kongresu? Alebo je to ten rehot zo spánku? Oba rehoty sa podobali ako Peter na mladú dievčinu. Pridal som do kroku. Všetci už boli v sále, keď som sa ako trdlo motal, či zakopával o ostatných.

"Karol, ty motovidlo!" myšlienky dobiedzali ako supy.

"Whúúú!" zo stropu vylietavali duchovia. Skrivené tváre zvýrazňovali to strašidelné kvílenie. Chlpy na rukách premkla zima. Ach, tá smrčka sa zrazu zjavila na stole a drkotala zubami ostošeť. Oči jej zasvietili...

"Karol, ty strachopud, to bol len uvítací ceremoniál!" ktosi ma prefackával. Zrejme som odpadol.

"Necítim sa dobre," ticho som zašeptal. Ospravedlňujúcim pohľadom som sa vymotal zo sály. Potácavo som meral cestu do svojej izby. Nohy sa mi podlamovali. Dnes som sa prejedol toho strašenia.

"Dedo, kde si? Či robíš atrakciu na kongrese?" fafrnok vyčaroval zrkadlo.

Áno, hrdo si to priznám. Vyzeral som ako atrapa na strašenie. Biela tvár. Vlasy mi zošediveli. Všetky. Ešte svietiace oči, a mohol som ísť ja robiť tú smrtku na stole.

"Pomôž mi!" riekol som potichu.

Oceňujem, že som sa mohol o neho oprieť. Spolu sme plávali chodbami ako Blúdny Hol'andan. Aj morskú nemoc som skoro dostal.

Peter ma hodil na posteľ ako vrece žita. Zamrazil čas. Nad izbou sa rozpestrel tieň.

"Vrátil si sa, ty smrad čarodejnicky!"

"Kto si?"

"Na budúci rok na kongrese v dvadsiatom storočí si ma zhovadil a ponížil. A ty stále nevieš kto som?"

Sto tisíc hrmených do neho. Krv už dávno zmrzla pri tom znetvorenom hlase. Ale rozmýšľať v takomto stave? To som určite nevládal. Ani nedávať, ani hromžiť. Traskoliac som sa zmohol len zavrtieť hlavou. Peter len tíško stál.

"Tak sa ti postupne pripomeniem!" hlboký rehot mizol do stratena.

"Už odišiel preč, pospi si!" Petrova starostlivosť ma dojímala. Aspoň on. Jedine on sa o mňa staral. Aj v tejto trápnej chvíli. Čože ja môžem vedieť, čo sa stane o rok? Musím sa vyspať. Petra som poprosil, aby ma strážil, keby sa vrátil. Ten len flegmaticky kývol rukou. Izba sa so mnou zatočila. Dobrú noc.

Po výdatnom spánku sme opäť spustili čas. Peter nič nové neohlásil. Rozmýšľal som, čím si naplním žalúdok. Ale po skúsenostiach s izbou som čakal jeden dopola upečený zemiak, vlastne len jeho časť, pokvapkaný nejakou vodovou šťavou. Vôbec by ma to ani neprekvapilo. Preto som si malíčkom pričaroval dobre prepčenú húsku, z ktorej stekala primerane uškvarená masť. Toto vykúziť v praveku, tak pravekí šamani ma budú pokladať za domorodca. Lokší ani nebolo treba. Líca sa mi nadúvali sťa malému škrečkovi. Aj vôňa pečnej husi ma naplňovala neskutočným blahom. Až do momentu, kým som nezbadal Petrov výraz. Nie, netreba ani čítať myšlienky. Jeho tvár, to hotová plejáda masiek zo starovekého gréckeho divadla. Tak som ho radšej neponúkol.

"Pod', dedo!"

"Kam, chlapče?"

"Do mesta. Ideme do archívu!"

Pristál som na to. Bol to dobrý nápad. Čakal som že malíčkom zamáva, no a my sa teleportujeme. Ach, nedalo sa. Mimo budovy kongresu bol zákaz čarovať. Ani kúzla v kongresovej budove sa nesmeli zjaviť ľuďom zvonka. Aspoň, že prišiel koč. Koč je slabé slovo toho, čo som videl. Peter to nazýval auto. Och, táto doba tak všetko zjednodušuje.

Cesta prebehla v pohode. Vošli sme do budovy. Tam Peter použil menšie kúzlo, aby nás páňko pustil dnu. Vlastne mu to len myšlienkami povedal. Tak to nebolo viditeľné.

Peter odišiel hľadať záznamy, kto bude na tom čarodejníckom bále budúci rok. Ja som sa zatiaľ chcel ísť pokochať umením 21. storočia. Strohosť chodieb a schodisk bola neskutočná. Išlo ma popučiť od jedu z tej nevýslovnej jednoduchosti. Aj v praveku mali viac kresieb na stenách jaskýň ako tu.

"Vy pseudoumelci. Neviete, čo je pravé umenie!" vykrikoval som nadurdele.

"Za porušenie ticha, musíte zaplatiť pokutu vo výške..." strážnik sa priplichtil ani neviem odkiaľ.

"Ta ma neserte, lebo vám tu šticu inak poňať ahujem!"

"Za odmietnutie pokuty pôjdete s nami."

Telepaticky som sa mu snažil vysvetliť, že nikam nejdem. Strážnik ma aj napriek tomu ťahal s ťa skapatú mačku. Čo používa nejaké kúzla? Alebo ma nejaký magický štít?

"To je robot, dedo! Na neho telepatia nefunguje!" Petrova myšlienka sa mi votrela do hlavy.

Ja mu dám robota. Žily mi na paži navreli, svaly napáli ako tetiva a vzduchom letel pozdrav strážnikovi, moja zovretá päť. Au. Chytil mi päť. Mal som pocit, že v mojom čarodejníckom mažiari tak nedrtím bylinky, ako on mne ruku. Au. Vystrel som malíček. Zákaz-nezákaz mágie, ide o môj život! Z bieleho stropu sa vynorilo obrovské kladivo. Bum. Bác. Strážnika odhodilo a mňa s ním. Ale ja som sa na rozdiel od neho dokázal postaviť. Cha! Tam máš ty okožovaný kotlík bleskov. Poobzeral som sa.

"Dedo, ty hlupák jeden. Však su tú kamery!" pribiehal Peter.

"Nech. Aj oni dostanú kladivom!"

"Dedoooo! Pod!"

Nechápal som, čo som zase urobil. V tomto svete sa nedá jednoducho existovať. Vrrr. Spoza rohu sa vyrojili strážnici naježení ako sršne, keď im rozdupete hniezdo. Peter ma viedol. Ja som len poslušne nasledoval jeho chrbát v tomto rozsiahlom labyrinte. Prečo tieto chodby nemajú názvy ako ulice v meste? Nebolo by to jednoduchšie? Sem-tam sme minuli nejaké znaky, ale to neboli názvy, len zloženina písmen a čísel. Čo je toto za zvláštnu dobu?

Vbehli sme do nejakej izbičky. Ježkové okuliare! Moja kadibúdka je väčšia. Čo títo ľudia kadia železný šrot? Aspoň že tu boli obrázky. Peter maličkom poposielal blesky do týchto skriniek.

"Peter, teraz nie je čas na opekačku!"

Peter nič nepovedal. Nebolo času. Dunivé údery na dvere mi pripomenuli salvy z diel, ktoré počuť niekde ďaleko. Pravnúčik ukázal na nás svojim maličkom.

Blik.

Kde to sme? Aha, v mojej kongresovej izbe.

"Už sa upokoj dedo. Mám zoznam ľudí, ktorí prídu budúci rok na tom bále."

"A ako nám to pomôže?"

"Porovnáme si ho s tým tohtoročným."

"To nedáva logiku."

"Prečo?"

"No tá beštia nemusí byť tento rok medzi pozvanými hosťami. Čo ak je tu inkognito?"

"Máš pravdu, dedo."

"Ale zas úplne zbytočne sme tam neboli."

Peter nadvihol obočie. Hrám sa s ním ako mačka s myšou.

"Jedno z tých mien je meno tej beštie. Čiže ho poznáme, len nevieme, ktoré je to."

"Dedo!" už zase sa Petrovi niečo nepáči. Vždy, keď ma osloví takým tónom, frfle ako prastrýc babky bratranca z druhého kolena mojej sesternice z tretieho kolena z dedkovej strany môjho praprauja.

"Áno?" obranne som sa postavil. Stále ma držal hnev z archívu.

"Ale nič radšej. Poďme na kongres. Teším sa na tie netopiere!"

Teraz som hromžil ja. Konečne ma osvieti a on ma nenechá ani dohovoriť. Veď to bolo logické. Keď som ho zhovadil na kongrese, tak tam musel byť ako hosť! Aký génus som, že?

Sadli sme si. Nejaký strigôň sa predvádzal ako vyčaruje netopiere, a tie potom robili strmhľavé nálety. Chvíľami sa zoskupili do rôznych strašidelných podôb.

"Ách!" na plné ústa som si zívól. Ešteže mi ten čašník priniesol niečo na pitie. "Tak by som spal!"

Chcel som lusknúť, že zamrazím čas, aby to nevyzeralo blbo. Ruka mi na polceste odpadla. Ponoril som sa do snov, ako malé bábo do náruče svojej matky.

"Dedo! Dedo! Žiješ?" každé Petrové slovo bolo sprevádzané fackou.

"Bla-frt-afv-sfv."

"Nerozumiem ti. Spal si tri dni aj tri noci. Menil si farby každých desať minút. Ako ti je?"

"gsw-dfdfzjd-jdzj," môj olovený jazyk bol môj vlastný nepriateľ.

"Dobre. Nehovor nič. Odpočívaj! Ešteže ťa nenapadlo zmraziť čas!"

Matne som sa rozpomätával, čo sa dialo pred spánkom. Tuším som už aj ruku naťahoval. Ale to Petrovi radšej nepoviem.

Po pár hodinách som sa spamätal. Sedel som v posteli a rozmýšľal. Peter mi dal zoznam. Vráťane mňa, Petra a zavraždeného čarodejníka tam bolo len tristo mien. Toto bol len maličký kongres miestnych mágov.

Kým uvarím sérum pravdy, bude dávno po kongrese. Variť v zmrazenom čase nemôžem. Útočník bol silný iba tam. To vylúčilo asi päťdesiat ľudí, lebo to vyžadovalo pokročilý status čaodejníctva. Uvariť nápoj, ktorý otrávi človeka, ale pritom mu dá dostatok času, aby človek zmrazil čas vedelo ďalších stoštyridsať ľudí. Príbuzní ma mali radi. Niektorí síce, iba keď ma nevideli, ale tých som automaticky vylúčil. Predsa nechcú narušiť časový paradox. Zabili by nielen mňa, ale aj všetkých mojich potomkov. To máme ďalších šesťdesiat ľudí. K vedúcej elite som prístup nemal. To je ďalších tridsať mien preč. Zostávalo mi teda sedemnať ľudí.

"Ako, dedo?" zvonivý hlas veselo štebotal.

"Rozmýšľam, kto by mohol byť tým človekom. Zostalo mi sedemnať mien z tristo. Z toho šesťnať ani nepoznám."

"A ten sedemnásty?"

"Tu je poznámka, že sa nedostavil. Vraj ho prešli mamuty!"

"Na parádu!"

"Co teraz?"

"Neviem. Ty si sa doteraz tváril ako majster génus."

"V tejto dobe nemáte... nemáte... nemáte?" stále mi neprichádzalo nič na um.

"Čo?"

"Ja neviem. Niečo čím by sme to zistili, kto to bol."

Úškrn na Petrovej tvári hovoril za všetko. Mudrlant. Aj nech on niečo vymyslí. Čo viem vyčarovať kameň mudrcov?

"Vážení prítomní. Rozhodli sme sa usporiadať súťaž v pekelnom rehot. Náhodne sme vybrali šesťnásť z vás. Komu sa to podarí, má po celý čas miesto pri čarodejníckej elite. Nech sa páči..." uvádzač volal postupne všetkých šesťnásť mien.

Potešil som sa. Peter niečo dobre vymyslel. Usadil som sa medzi ostatnými a počúval tie rehoty. No tie fistuly ma skôr rozosmievali ako strašili. Už zostávali traja. Nie, to nebol on. Ani ten predposledný. A ten posledný? Ten by nevystrašil ani malé dieťa.

Porota vyhlásila prestávku. Sála už bola prázdna. Tak som sa aj ja šuchotal preč. Ešte som ani do dverí nedrgol, keď mi mráz prebehne po chrbte. To bol ten rehot. Stočilo ma sťa ventilátor v mojej izbe. Čašník! To bol on!

"Peter!" moja myseľ bliká ako megawattová vysielacia.

Ten sa mžiku objavil.

"To je on! Ten čašník!" kričím.

Ale čašník nečakal na naše láskyplné objatie. Prekladal nohami rýchlejšie než lesný zajac. Akiste použil nejaké kúzla, lebo stoličky nám lietali do cesty. Peter s tým nemal problém, bol predsa mladý chalan. Skúšal som aj ja kúzliť. No asi došli baterky môjmu lúču. Alebo čašník používal nejakú ochranu. Snažil som sa teda teleportovať pred čašníka. Hm. Len som zoparkrát skoro potkol Petra. Raz som sa udrel do panvice. Naháňačka pokračovala von. Čašník sa chcel ešte naposledy brániť kúzlom, no jeho periférne videnie ho sklamarilo. To auto bolo rýchlejšie ako jeho reakcie.

Vodičovi sme auto hneď opravili. A dali niečo na prilepšenie, aby zabudol, že sa s nami stretol. Čašník skončil v nemocnici. Tam ho stráži čarodejnícka hliadka, aby sa zodpovedal nášmu súdu. Vyhováral sa, že to bolo kvôli mne. Mňa súdiť nemohli za niečo, čo som ešte nespravil. Čašník sa priznal, že trochu privoňal strigônskym manierom. Chcel sa zúčastniť na kongrese, ale vraj ho moja poznámka vyradila z pozvánok. Ten zabitý čarodej mal smolu, že sa na mňa podobal. V zmrazenom čase si ho náš čašník poplietol so mnou.

Na konci kongresu sme sa s Petrom rozlúčili. Celkom som si túto zoženštelú podobu chlapa aj obľúbil. Sľúbil mi, že ma prídepozrieť do mojej chatrče. Ech, ešte musím ten krík spáliť.

Ukázal som nechtom nad seba. Utvoril sa vír a bum. Au. Prečo zrovna do toho sprostého keru?

Pozviechal som sa. Z popola toho kríku som si urobil presypacie hodiny. Také pekné, umelecky zdobené. Ako som si ich otáčal, rozmýšľal som stále nad jednou vecou. Prečo zrovna ja, ten nemotorný babrák som bol tak dôležitý, že som rozhodoval o pozvánkach na kongres? Nič to. V budúcnosti to zistím. Idem spať do mojej priestranej spálne. Nie, tu už nemusím zmrazovať čas. Niežeby som sa bál, ale mám rád ten pocit, keď mi slnko štekľí noštek.

Нарчі.